

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2013 r. — Petropars Iran i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-433/13)

(2013/C 313/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Petropars Iran Co. (wyspa Kisz, Iran); Petropars Oilfields Services Co. (wyspa Kisz); Petropars Aria Kish Operation and Management Co. (Teheran, Iran) oraz Petropars Resources Engineering Kish Co. (Teheran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, solicitor, P. Reddy, solicitor, R. Blakeley, barrister, i Z. Burbeza, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 1–4 załącznika II.I.B do decyzji 2013/270 ⁽¹⁾ oraz pkt 1–4 załącznika II.I.B do rozporządzenia nr 522/2013 ⁽²⁾; lub
- uznanie, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413 ⁽³⁾ i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 ⁽⁴⁾ nie mają zastosowania do skarżących; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że brak jest podstawy prawnej dla wskazania skarżących za pośrednictwem decyzji Rady 2013/270/WPZiB oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013, gdyż podany powód wskazania każdej ze skarżących („spółka zależna wskazanego podmiotu”) nie jest jednym z kryteriów umieszczenia w wykazie zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 267/2012 lub decyzją Rady 2010/413/WPZiB.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że w zakresie, w jakim Rada twierdzi, że działała na podstawie art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 lub art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413, wskazanie skarżących jest niezgodne z prawem: ponieważ 1) materialne kryteria wskazania na podstawie tych przepisów nie są spełnione w przypadku którejkolwiek ze skarżących lub Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy określeniu, czy kryteria te zostały spełnione; i 2) Rada wskazała skarżące na podstawie dowodów niewystarczających, by ustalić, że kryteria zostały spełnione, i tym samym popełniła (dalszy) oczywisty błąd w ocenie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że w zakresie, w jakim art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012 lub art. 20 ust.

1 lit. c) decyzji 2010/413 pozwala na wskazanie skarżących wyłącznie na tej podstawie, że są one spółkami zależnymi wskazanymi podmiotów (które to podmioty są z kolei spółkami zależnymi wskazanymi podmiotów nieoskarżonych o żadne przekroczenie prawa), przepisy te są niezgodne z prawem jako sprzeczne z zasadą proporcjonalności i należy je uznać za niemające zastosowania do skarżących.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że wskazanie skarżących jest w każdym razie naruszeniem ich podstawowych praw i wolności na podstawie Karty praw podstawowych lub wynikających z prawa Unii w inny sposób, w tym ich prawa do działalności handlowej i prowadzenia działalności gospodarczej oraz niezakłóconego korzystania z swojego mienia, lub też jest naruszeniem zasady proporcjonalności. Wskazanie ponadto stanowi naruszenie zasady ostrożności i zasad ochrony środowiska oraz ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzkiego oraz może spowodować istotne szkody dla zdrowia i bezpieczeństwa zwykłych pracowników irańskich i środowiska.
- 5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada, uchwalając decyzję Rady 2013/270/WPZiB oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 522/2013 w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżących, naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: i) indywidualnego powiadomienia skarżących (trzeciej i czwartej) o ich wskazaniu; ii) podania (wszystkim skarżącym) odpowiedniego i wystarczającego uzasadnienia; oraz iii) poszanowania przysługującego skarżącym prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 10).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 3).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2013 r. — Klaes przeciwko OHIM — Klaes Kunststoffe (Klaes)

(Sprawa T-453/13)

(2013/C 313/59)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Horst Klaes GmbH & Co. KG (Bad Neuenahr-Ahrweiler, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Dix)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)